

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem, se sídlem Plzeň, Plynární ulice 6, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2003, č. j. OAM-2681/VL-11-ZA08-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2004, č. j. 60 Az 128/2003-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2003, č. j. OAM-2681/VL-11-ZA08-2002, nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Žalovaný dále rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl před Krajským soudem v Plzni, který rozsudkem ze dne 31. 5. 2004, č. j. 60 Az 128/2003-24, žalobu zamítl. Soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce v svém podání nenapadá závěry žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ani závěr o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žaloba se týkala pouze rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomuto jedinému žalobnímu bodu soud uvedl, že v otázce udělení azylu z humanitárních

důvodů je správní orgán vybaven absolutní volnou úvahou. Ze spisu je navíc zjevné, že stěžovatel v řízení před správním orgánem o udělení azylu z humanitárních důvodů nežádal.

Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel kasační stížnost. Kasační důvody stěžovatelem uváděné jsou vada řízení spočívající v nedostatečném skutkovém posouzení správním orgánem a nedostatečném dokazováním dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a skutečnost, že napadený rozsudek krajského soudu byl vynesen 31. 5. 2004, stěžovatel jej nicméně obdržel až 13. 7. 2004. V této skutečnosti spatřuje stěžovatel vadu řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný ve svém vyjádření z 16. 8. 2004 navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Odkazuje přitom na setrvalou judikaturu Vrchního soudu v Praze (rozhodnutí z 28. 5. 2002, spis. zn. 5A 720/2000) a Ústavního soudu (rozhodnutí z 11. 11. 2002, spis. zn. IV. ÚS 532/02), podle které v řízení před správním orgánem není na přiznání humanitárního azylu nárok, v důsledku čehož není možné rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu v soudním řízení přezkoumávat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Neshledal přitom v dosavadním řízení vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatele, že žalovaný pochybil nepřiznáním humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze odkázat na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu v této otázce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, spis. zn. 5 Azs 105/2004, uveřejněno pod číslem 375/2004 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, spis. zn. 5 Azs 47/2003), ve které Nejvyšší správní soud konstatoval, že udělení humanitárního azylu je ve volní úvaze správního orgánu. Rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda humanitární důvody byly dány či nikoliv, to je věcí úvahy správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zabýval. Pokud z důvodů stěžovatelem uváděných sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu jeho pravomoce, zejména, jestliže stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Nejvyšší správní soud také nesdílí názor stěžovatele, že by správní orgán nedostatečně provedl dokazování, což by mělo za následek vadu řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud prozkoumal celý správní i soudní spis. Nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelem předložených nebylo přihlédnuto. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen. Stěžovatel sám neoznačil žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty. Námitky stěžovatelem učiněné jak v žalobě, tak v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného a odkazy na „nedostatečné zjištění pravdivosti prokazovaných skutečností“. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že situaci

v domovské zemi stěžovatele zjistil a popsal na základě četných zdrojů, mj. zpráv Ministerstva zahraničí USA a zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Jak správní orgán, tak krajský soud se rovněž seznámili se spisovým materiálem otce stěžovatele (D. S., rozhodnutí Ministerstva vnitra z 23. 1. 2003, č. j. OAM-6482/VL-07-P08-2001) a matky stěžovatele (T. S., rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 4. 2003, č. j. OAM-6479/VL-07-P08-2001), od kterých stěžovatel odvíjel svoji argumentaci a které jsou součásti spisu. Za těchto okolností nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazovaní bylo nedostatečné.

Poslední důvod kasační stížnosti stěžovatelem uváděný již postrádá jakéhokoliv opodstatnění. Stěžovatel spatřuje vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v tom, že písemné vyhotovení rozsudku mu bylo doručeno až 13. 7. 2004 a to i přesto, že k jeho vyhlášení došlo již 31. 5. 2004. Ač to stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí, vadu řízení zřejmě spatřuje v porušení § 54 odst. 3 s. ř. s., kde je stanoveno, že soud vyhotoví rozsudek nejpozději do jednoho měsíce od vyhlášení a učiní potřebná opatření k jeho doručení.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že rozsudek byl vyhotoven dne 18. 6. 2004, tedy v zákonné lhůtě pro jeho vyhotovení. Rozsudek byl uložen na poště stěžovatele dne 29. 6. 2004, tedy stále ještě v zákonné lhůtě. Nejvyššímu správnímu soudu tedy není jasné, v čem stěžovatel spatřuje důvod kasační stížnosti. Zůstává otázkou, zda to ví sám stěžovatel, respektive jeho právní zástupce, který se dle textu podané kasační stížnosti třeba také domnívá, že k projednání kasačních stížností podle soudního řádu správního je příslušný Nejvyšší soud České republiky.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, se náhrady nákladů řízení nedomáhal a dle obsahu spisu mu ani náklady nevznikly. Žádný z účastníků nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu